

[Finansministeren.]

fremme lysten til at udvise initiativ og løbe en risiko.

De virkninger af det ubegrænsede skattefradrag, som jeg her har omtalt, blev allerede fremhævet af skattekommissionen. Da en del af kommissionens talmateriale nu er forelået som følge af de ændringer i skattesatserne, der er gennemført, siden kommissionen udarbejdede sin betænkning, er der i det forannævnte tillæg til de bemærkninger, der ledsager forslaget til statsskattelev, anført et ajourført materiale til belysning af disse spørgsmål.

Det er mit indtryk, at der — også i de kredse, der stadig ønsker at bevare det ubegrænsede skattefradrag — efterhånden er en ret udbredt erkendelse af, at det ubegrænsede skattefradrag og de deraf betingede høje skattesatser medfører en uholdbar merbeskatning af indtægtsstigninger og af svingende indtægter. Jeg tror også, at der er almindelig enighed om, at disse ulemper på en eller anden måde må afbødes i forbindelse med den samlede skattereform, som vi alle betragter som nødvendig. Når man alligevel ønsker at bevare det ubegrænsede skattefradrag, er det, fordi man i andre henseender mener, at det har gavnlige virkninger, navnlig fordi det skulle lægge loft over beskatningen. Efter min opfattelse er de forestillinger, man gør sig om betydningen af dette loft over skatteudskrivningen, stærkt overdrevne, og jeg vil derfor gerne gøre nogle bemærkninger herom.

Det var tidligere en almindelig opfattelse, at det ubegrænsede skattefradrag udelukkede en indkomstbeskatning på over 50 pct. af den samlede indtægt. Man gik ud fra, at skattesatser på over 100 pct. lå udenfor mulighederne grænse, og at selv skatteydere med meget store indtægter derfor ikke kunne beskattes med mere end halvdelen af deres indtægt, vel at mærke for så vidt det drejede sig om indtægter, der var uforandrede fra år til år.

I de senere år er de højeste satser for indkomstbeskatningen imidlertid kommet

op over 100 pct. I Københavns kommune beskattes den del af skala-indtægten, der ligger mellem 100 000 kr. og 200 000 kr., således med 107 pct., og de allerhøjeste satser, der anvendes på den del af skala-indkomsten, der overstiger 1 mill. kr., ligger nu på godt 130 pct. Disse procenter indebærer, at selv de størst tænkelige konstante indtægter højst kan pålignes en indkomstskat på ca. 57 pct. af den samlede indtægt. Den overgrænse for indtægtsbeskatningen, som det ubegrænsede skattefradrag sætter, har således vist sig at være noget elastisk. Denne noget elastiske overgrænse gælder imidlertid kun meget store indtægter, der er uforandrede fra år til år. For mellemstore og mindre konstante indtægter, der ikke rammes af de nævnte meget høje skattesatser, har skattefradragets regel ikke betydet et effektivt loft. Ganske vist kan man hævde, at en forhøjelse af indkomstbeskatningen for disse indtægtsgrupper vanskeligt kan tænkes gennemført, hvis indkomstbeskatningen af de største konstante indtægter ikke forhøjes tilsvarende.

Jeg vil dog i denne forbindelse gøre opmærksom på, at det meget vel er muligt at gennemføre skatteforhøjelser, der vel rammer alle indkomstrin, men som dog reelt er forholdsvis beskedne for de højeste indtægter og relativt store på f. eks. mellemindkomsterne.

Dette bekræftes af den faktiske udvikling i indkomstbeskatningen her i landet siden gennemførelsen af statsskattelev af 1922. Denne udvikling er nærmere belyst i det før omtalte tillæg til bemærkningerne til statsskattelevforslaget. Der er således i perioden fra 1922—23 til 1954—55, som vi alle ved, gennemført betydelige skatteforhøjelser. For indkomster op til en 8 000 kr. har forøgelsen været på 50—70 pct., men for mellemindkomster på 15 000 kr. og opefter har forhøjelsen været på fra 100 til 130 pct. For de allerstørste indkomster har stigningen derimod ikke oversteget 100 pct.

De forholdsvis beskedne skattestigninger